Вона бувала то сумною,
а то веселою була.
Вона вела всіх за собою,
супроти всіх сама ішла.

Вона таким ридала сміхом
в Царгороді за козаком!
Вона брела сибірським снігом
за кріпаком Кармалюком!

Вона з Чернечої могили летіла,
наче корогов!
Її в Сорочинцях убили,
в 17-ім співали знов!

Її в пломбованих вагонах
на чужину кати везли.
У Ковпакових у загонах її,
як зброю, зберегли!..

Де ясні зорі, тихі води
й неопалима купина,
щоб над колискою народу
в усі віки була вона!..
1969